

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

Доника Георгиева, абсолвентка от специалност "Масажист с увредено зрение" в Медицински колеж "Йорданка Филаретова":

ОТ НАС ЗАВИСИ КАКЪВ ЩЕ Е УТРЕШНИЯТ ДЕН

Доника Георгиева е от Ямбол. Родена е през 1993 г. Тъй като била седмаче се наложило два месеца да престои в кувъз, докато се развият белите ѝ дробове - това спасява живота ѝ, но уврежда нейното зрение. "За съжаление такива са били възможностите на медицинската техника по това време, но аз приемам нещата такива, каквито са", казва Доника и младото ѝ лъчезарно лице не помръква. До седми клас е живяла с майка си, а след това отива да учи в Специализираното училище за деца с увредено зрение във Варна. Обстоятелствата я карат да свикне бързо да се справя сама с проблемите си.

Когато се записва да учи в Медицинския колеж "Йорданка Филаретова" преди три години Доника полага максимални усилия, за да продължава напред. И успява - завършва следването си с отличен успех. Тя е питала за работа на няколко места, но без успех. Тя обаче вярва, че ще намери своето място, където ще се чувства полезна и щастлива.

- Доника, как решихте да учите за масажист?

- Разбрах за тази възможност от приятели. Първоначално исках да уча история, но после избрах да следвам за масажист с надеждата да си намеря работа. Освен това ми харесва да помагам на хората. През цялото следване ми беше много интересно, особено практиките.

- Те къде се осъществяваха?

- В различни болници. Но най-дълго време, включително и държавният стаж, изкарах в Националния център по рехабилитация в "Овча купел". През лятото работих в хотел "Констанция" в Костенец по програмата на НОИ.

- Колко души се записахте във Вашата специалност?

- В началото бяхме шест, но завършихме само три. Аз и двете ми колежки, с които днес се дипломираме, се надяваме да си намерим работа. Все още специалността "Масажист" не е така популярна у нас - в много болници не предлагат работа за такива специалисти. Чувала съм, че в чужбина назначават на работа масажисти дори за медицинските екипи, защото да лекуваш хората е нервна и изтощителна работа.

- Наградиха Ви като един от отличниците на випуска. Радвате ли се?

- Най-вече майка ми се радва, която е до мен в този вълнуващ ден. За мен по-важното е, че харесвам работата си. Много бих искала да помагам на болни хора да се възстановяват по-бързо. Затова мечтая да работя в лечебно заведение, а не в СПА център.

- На кои свои преподаватели дължите най-много?

- На нашия курсов ръководител Даниела Манова и проф. Димитър Масларов, който преподава по неврология.

- Какво обичате да правите в свободното си време?

- Да чета книги и да се разхождам с приятели в планината.

- Освен за успешна професионална реализация, за какво друго мечтаете?

- Като всяка млада жена - да създам семейство, за имам деца.

- Какво ще пожелаете на Коледа на вашите приятели, на всички българи?

- Животът в България е труден, но нека не се вайкаме, а с общи усилия да го направим по-добър. Всички ние сме държавата - от нас зависи какъв ще е утрешният ден! Ако човек наистина иска да направи нещо, трябва да се бори. Дори и да е трудно, не трябва да се отказва.

Разговора води Румяна Милева

Публикувано в Електронния бюлетин
на БАПЗГ, бр. 12/2016 г.